

до стаята, въ която се намираха паритѣ. Но гледайте! Той търси нѣщо изъ градината, намира нѣкакво си пѣнче и го донася до прозореца, подига се нагоре и се вмѣква въ стаята. Съ бързината на кръвожаденъ тигъръ той грабва едната кесия, пѣхва я въ пазвата си, скача въ градината, занася пѣнчето на мѣстото му, затваря прозореца и изчезва . . .

Ненадейно едно лице влиза при чорбаджиитѣ, които още сладко пияха ракийцата си.

— Чорбаджи Нено, каза лицето. Викатъ ви ей сега въ конака (полицейското здание).

Чорбаджията, винаги послушенъ, стана, поржча на жена си да прибере долу паритѣ и веднага отиде въ конака.

— Чорбаджи, рече полицейскиятъ началникъ Али ага, я ми кажи, защо си затворилъ слугитѣ си и защо искашъ отъ тѣхъ това, що тѣ не сж зели? Не ви ли е срамъ да бедите невиннитѣ хора? Паритѣ на жена ти е открадналъ синъ ти Николчо и ги е прахосалъ по кръчмитѣ. Скоро иди при сждията и освободи беднитѣ слуги.

Нено се изчерви, поклони се, излѣзе и право при сждията.

— Намѣрихме паритѣ, рече той, освободи слугитѣ.

Сърдитъ и убитъ духомъ, Нено се върна дома съ голѣмъ планъ въ главата.

V. Сватба.

— Азъ не ти ли думяхъ, каза хаджията на стопанката си троснато, че нашиятъ хубосникъ ти е открадналъ паритѣ. Онѣзи ги пуснаха, защото